

[Finansministeren.]

kom der bedre kontrollforskrifter, som medførte, at man kunne få oplysninger i banker om bankindeståender, at man i det hele taget fik vanskeligere ved at finde formueaktiver, som man kunne anbringe sine midler i og derved unddrage dem fra skattevæsenets vidende. Derfor må vi være af den opfattelse netop i dag og i år, at hvis en pengeombytning skulle gennemføres, ville den ikke give nær de samme resultater som pengeombytningen 23. juli 1945, dels fordi det er omtalt her i dag, dels fordi pengene er gået til forbrug, som hr. Ømann selv sagde det. For at en pengeombytning skulle have nogen særlig udsigt til at give store resultater, måtte det være penge, der stod på bankkonti, på sparekassekonti eller på anden måde havde givet sig udslag i en formuedannelse og ikke bare var blevet brugt til det ene eller det andet umiddelbare forbrugsgode, som for længst var røget ned i folks maver og var i tarmene. Det er jo ikke på den måde, vi kan klare problemerne, og derfor må jeg altså sige, at allerede af den grund virker hr. Ømanns egen påstand som en bestridelse af det nyttige i en pengeombytning.

Jeg vil da gerne gøre et forsøg på at få revisortillægget genindført. Så vil jeg håbe, at hr. Ømann i lønningsrådet vil støtte et sådant forsøg og ikke vil sige til det i lønningsrådet: nej, alle honorarer og ekstratillæg må væk. For der må vel være den konsekvens i de forskellige beføjelser, man har i det høje ting, at man, når man står på talerstolen her og forlanger revisortillægget genindført, så ikke går imod det i det lønningsråd, hvor man skal stilling til det.

Hr. Ømann var inde på, at der skulle gives oplysninger fra bankerne om rentetilskrivninger. Det kunne måske også være nyttigt, hvis vi havde nogen som helst tro på, at disse papirbunker nogen sinde ville blive behandlet. Det gælder jo ikke om at drukne hele administrationen, Den røde Bygning, og hvor ligningsdirektoratet ellers holder til, i papir. Det er klart, at det ville blive en sådan bunke oplysninger, hvis man skulle have alle rentetilskrivninger oplyst og have dem ført frem på den enkelte skatteborgers konto, at det ikke ville give nogen

mulighed andet end højst en bogføringsmulighed og ikke nogen kritisk gennemgang af, hvad de fortæller os, disse rentetilskrivninger.

Hr. Ømann sagde, der skulle foretages stikprøvekontrol efter EDB-udtrækning eller efter princippet med notarius publicus, der skulle trække. Det sidste synes jeg ikke var en alt for god idé, men den var formentlig heller ikke alvorligt ment, for resultatet af notarius publicus' trækninger skulle jo gerne offentliggøres, og det vil sige, at man på forhånd fortæller, hvor man foretager stikprøvekontrol. Men i øvrigt vil jeg sige i anledning af det, der er sagt om stikprøvekontrol, at jeg har en fornemmelse af, at man har det indtryk hos visse medlemmer af det høje ting, eller at man gerne vil give det indtryk af, at den nuværende regering eller jeg personlig skulle have sagt til ligningsdirektoratet: nu skal der ikke foretages stikprøvekontrol længere. Men det er jo noget snak. Jeg har aldrig blandet mig i ligningsdirektoratets muligheder for at foretage stikprøvekontrol så lidt som i de kommunale ligningsmyndigheders muligheder. Jeg har overhovedet aldrig givet nogen direktiver herom, og jeg ser gerne, at stikprøvekontrollen udvides og kommer i videst mulig udstrækning ligesom krydsrevisionerne. Naturligvis ser jeg gerne det. Er vi da interesseret i at tegne det billede her, at den ene part i salen er skattesnydernes beskyttere, og den anden part er de ædle riddere, der vil bekæmpe skattesnyderiet? Kan nogen være interesseret i at give det billede af dansk skatteadministration? Det er dog helt urimeligt på forhånd at gå ud fra, at de embedsmænd, som har arbejdet med disse ting i mange år, ikke selv kan finde ud af, at de skal fastholde stikprøvekontrol og krydsrevisioner. Der har ved kildeskattens tilrettelægning og indkøring været en periode, hvor mange mennesker er blevet aftappet fra kontrolvirksomhed og ligningsvirksomhed og er blevet ført over til tilrettelægningen og gennemførelsen af kildeskatten. Det har først været hos staten, da man skulle tilrettelægge kildeskatten, men det har i næste fase, da trækprocenterne kom ud til befolkningen, været ude i kommunekontorerne, hvor kommunekontorerne ligningsfolk har måttet føres over til kildeskattedekontoret for